
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 16/7-8(175-176), 117-119

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

2.

WYROK Z DNIA 15 LUTEGO 1972 r.**(V KRN 618/71) ***

Nowo wprowadzona instytucja procesowa oskarżyciela posiłkowego, który działa obok prokuratora, zakłada udział dwóch oskarżycieli, co może wspomóc sądowi w wykryciu prawdy. Nie można więc uzasadniać odmowy dopuszczenia oskarżyciela posiłkowego

argumentem, że nie zachodzi potrzeba udziału dwóch oskarżycieli, gdyż stanowisko takie, bez podania konkretnych faktów, godzi w założenia leżące u podstawy powołania instytucji oskarżyciela posiłkowego.

* Przedruk tezy z OSNKW z 1972 r. nr 5, poz. 88.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI
DYSCYPLINARNEJ**ORZECZENIE**
WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

z dnia 12 lutego 1972 r.

(WKD 3/72)

W razie wydawania orzeczeń łącznych stosownemu łączeniu podlegają jedynie zasadnicze kary dyscyplinarne i dodatkowe kary pieniężne, natomiast nie podlegają łączeniu opłaty zryczałtowane, pobierane w trybie § 54 rozp. o post. dyscypl. przy każdym z połączonych orzeczeń.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po

orzekła:

zaskarżone orzeczenie utrzymać w mocy.

Z uzasadnienia

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna, wydając orzeczenie o karze łącznej w dwóch sprawach dyscyplinarnych adw. AB, zajęła stanowisko, że in-

rozpoznaniu w dniu 12.II.1972 r. odwołania obwinionego adw. AB od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 11.XI.1971 r. KD 18/71, na podstawie § 43 pkt 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7)

stytucja kary łącznej nie dotyczy kosztów postępowania.

W złożonym od tego orzeczenia odwołaniu w części dotyczącej kosztów

postępowania dyscyplinarnego obwiniony wnosi o obciążenie go nimi w formie opłaty zryczałtowanej tylko od wymierzonej kary łącznej. Dla uzasadnienia swego wniosku podaje, że:

- 1) z mocy § 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie post. dyscypl. przeciwko adw. i apl. adw. w zakresie nie unormowanym przepisami ustawy o ustroju adwokatury i tym rozporządzeniem stosuje się odpowiednie przepisy kodeksu postępowania karnego i dlatego do rozstrzygnięcia spornej kwestii nie mogą mieć żadnego zastosowania przepisy o kosztach sądowych w sprawach karnych;
- 2) sprawca przewinień osądzonych w kilku sprawach nie może być w gorszej sytuacji niż sprawca przewinień rozpoznawanych w jednej sprawie, instytucja zaś orzekania kary łącznej jest pomyślana w interesie i na korzyść obwinionego, przy czym również w zakresie opłat od łącznego orzeczenia dyscyplinarnego też podlega tylko takiej interpretacji.

Na rozprawie przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną obwiniony popierał złożone odwołanie, natomiast zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego NRA oraz przedstawiciel Prokuratora Generalnego wnosili o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Praktyka wymierzania łącznej kary dyscyplinarnej na podstawie kilku prawomocnych orzeczeń (niezależnie od tego, czy poszczególne skazania dotyczyły przewinień dyscyplinarnych objętych jednym aktem oskarżenia, czy też kilkoma aktami), jeżeli przewinienia dyscyplinarne zostały popełnione przed wydaniem przez wojewódzką komisję dyscyplinarną pierwszego z tych orzeczeń, wykształciła się na tle uch-

wały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 1967 r., powziętej na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (RAD 42/66) — „Palestra” z 1967 r. nr 10—11, str. 58—59). Rozporządzenie zaś Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie post. dyscypl. przeciwko adw. i apl. adw. nie zawiera dyspozycji co do kosztów postępowania dyscyplinarnego w razie orzeczenia kary łącznej z uwzględnieniem zasad zawartych w powołanej wyżej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego. Powstało więc zagadnienie prawne, które podlega samodzielnemu rozstrzygnięciu przez komisję dyscyplinarną (§ 2 rozporządzenia).

Przyjęcie przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną zasady, że w razie orzeczenia kary łącznej na podstawie kilku orzeczeń dyscyplinarnych nie pobiera się od obwinionego nowych kosztów postępowania dyscyplinarnego, a tylko koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości ustalonej w zapadłych orzeczeniach, należy uznać za trafne. Przyjęcie takiej zasady nie oznacza — jak to sugeruje odwołanie obwinionego — że WKD zastosowała przepis art. 12 ust. 2 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. Nr 18, poz. 73 z późniejszymi zmianami) pomimo zbieżności tego przepisu z przyjętą przez WKD zasadą.

Nietrafny jest również drugi argument odwołania. Nie ulega wątpliwości, że instytucja kary łącznej pomyślana jest w interesie i na korzyść obwinionego. Instytucji tej jednak nie można rozciągnąć na koszty postępowania. Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna trafnie przyjęła, że instytucja kary łącznej na podstawie kilku prawomocnych orzeczeń odnosi się wyłącznie do orzeczonych kar, a nie do kosztów postępowania, które aczkolwiek są pochodną kary, nie stanowią

jednak kary dyscyplinarnej.

Z tych względów Wyższa Komisja Dyscyplinarna, ustalając zasadę, że w razie wydawania orzeczeń łącznych stosownemu łączeniu podlegają jedynie zasadnicze kary dyscyplinarne i dodat-

kowe kary pieniężne, natomiast nie podlegają łączeniu opłaty zryczałtowane pobierane w trybie § 54 rozp. o post. dyscypl. przy każdym z połączonych orzeczeń, orzekła jak w sentencji.

PRASA O ADWOKATURZE

O zmianach osobowych w składzie Naczelnej Rady Adwokackiej, dokonanych na plenarnym posiedzeniu NRA w dniu 29 czerwca br., podały krótkie komunikaty informacyjne dzienniki prasy centralnej i „Gazeta Sądowa i Penitencjarna” (nr 14 z dnia 16 lipca br.). Natomiast „Prawo i Życie” (nr 14 z dnia 9 lipca br.) w obszernej notatce sprawozdawczej Zygmunta Szarguta zatytułowanej *Nowe władze Naczelnej Rady Adwokackiej* przedstawiło przebieg obrad posiedzenia NRA, cytując zarazem fragmenty przemówienia Ministra Sprawiedliwości prof. dra W. Berutowicza.

*

Argumentację wywodów przedstawioną w artykule Kazimierza Kretowicza pt. *Czy konieczny udział prokuratora* („Prawo i Życie” nr 14 z dnia 9 lipca br.) w sprawie konieczności poddania nowelizacji przepisów dyscyplinarnych w adwokaturze można ocenić jako całkowicie trafną. Autor wypowiedział się za uznaniem dalszego udziału organów prokuratury w postępowaniu dyscyplinarnym w adwokaturze za zbędny i uczynił to w sposób przekonywający.

„Przepisy dyscyplinarne — zaznaczył K. Kretowicz w konkluzji swych wywodów — konstruowane były w okresie ogólnych tendencji penalizacyjnych, z drugiej zaś strony determinowane były niepełną adaptacją środowiska adwokackiego do zachodzących przemian społecznych. Obecnie, mając na uwadze znaczny postęp w świadomości społeczno-politycznej adwokatury i wzrost ogólnego poziomu etyki zawodowej, należy zwrócić uwagę na konieczność znowelizowania przepisów o postępowaniu dyscyplinarnym adwokatów, w którym udział prokuratury może sprawiać wrażenie dyskryminacji i powinien być uznany za anachroniczny i zbyteczny. A tysiące prokuratorskich roboczogodzin zaoszczędzonych przy tej okazji zużytych będzie z większym pożytkiem na walkę z przestępczością. Natomiast z czynami sprzecznymi z etyką zawodową powinna sobie dawać radę sama adwokatura z uruchomieniem w koniecznych przypadkach dźwigni nadzorczych uprawnień resortowych”.

Autor w swojej wypowiedzi wskazał, że „adwokatura jest jedynym w Polsce zawodem, w którym oskarżenie dyscyplinarne odbywa się z udziałem prokuratorów”. Sama zaś struktura przewinien dyscyplinarnych adwokatów, jak to wynika z obserwacji i statystyki, zupełnie nie usprawiedliwia konieczności dalszego udziału prokuratorów w tym postępowaniu dyscyplinarnym.